

Gusti prezinta sistemul lui de gandire pe care deja l-a prezentat in strainatate, deoarece acolo a gasit mai mult interes – sorbona, paris, munchen leipzig

Credinta lui asupra sistemelor de gandire in general – si a lui in particular

Un sistem de gândire socială pentru a fi viabil, ca instrument de cunoaștere și de cercetare nouă, nu trebuie să aibă numai ambiția unei construcții arhitectonice perfecte și a unei logice imuabile, ca un produs desăvârșit al dialecticii speculative, creatoare de « palate de idei ». El trebuie să reprezinte înaintea de toate o expresie clară și adecvată a eforturilor științifice ale timpului, trecute prin prisma unei experiențe științifice personale.

Un sistem de gandire sociala nu trebuie sa fie perfect, ci "viu" aici descris prin anectoda cu calul\

Sistemul pe care il infatiseaza provine din unificarea a 15 ani de cercetari de teren in satele romanesti, de aceea el nu are nimic

din rigiditatea și dogmatismul construcțiilor speculative, care fug de orice confruntare cu realitatea, fiind un sistem trăit, fără preferințe doctrinale, tot atât de departe de teorii fără fapte cât și de fapte fără teorii și având ca lozincă: « Aici gândul se trăiește și viața se gândește ».

Critica subtila la sociologiile de cabinet cu care ne-am familiarizat

Societatea este un fapt concret intalnit in experienta curenta, nu o entitate metafizica

Def: sociologia este **stiinta unitatilor sociale** in formele numeroase in care se gasesc pe pamant.

Aici exemplifica eterogenitatea si diversitatea unitatilo sociale: Inteprinderi si forme de agregare sat oras, **genurile unitatilor**, cum este vazuta natalitatea in moldova, banat sau buciurest, situatia femeii, diversitatea satelor

Primul lucru pe care trebuie să-l accentuăm în legătură cu unitățile sociale este faptul că ele nu se reduc niciodată la suma aritmetică a indivizilor care le compun. O unitate socială nu ia naștere prin simpla îngrămădire a unor indivizi, ci întrunește, în afară de număr, câteva condiții esențiale. Indivizii, care formează o unitate socială, sunt legați între ei printr-o sumedenie de relații sociale, au conștiința participării lor la grup și, în sfârșit, dau naștere prin interacțiunea lor la o structură socială, la un principiu de organizare care capătă o existență obiectivă. Un sat, bunăoară, nu este de loc o simplă îngră-

o mentalitate comună, creatoare de tradiție, de conformism, de valori și scopuri asemănătoare, care se transmit din generație în generație ca o structură independentă față de fiecare individ luat în parte. Satul acesta nu este

In sat se rasfrange macrocosmosul national

La mijloc între **atomismul social** și **sociologismul**

tatea socială înseamnă întotdeauna un plus față de indivizii componenți, dar plusul acesta se obține prin sinteză și nu poate dăinui în afara de indivizi.

RELATIILE foarte importante: pun în legătura unitățile : totul este în legătura cu totul: țările oamenilor

Schimbări superficiale și

PROCESE SOCIALE: schimbări în structura unității sociale care duc la o transformare radicală, la capătul evoluției – doar acestea sunt importante pentru sociologi

Până acum avem **unități sociale, relații și procese sociale.**

Acum urmează

ților sociale și imboldul proceselor sociale:
Factorul creator de unitate și motorul tuturor proceselor sociale, este acțiunea înțeleasă ca desfășurare a voinței sociale. Voința este singurul element cu o relativă independență față de determinismul cosmic, și principiul dinamic prin excelență al vieții sociale. Unitățile sociale ar rămâne simple dezerate și simple proiecte, dacă voința nu le-ar traduce în fapt prin acțiune.

TRASATURA ESENTIALA – VOINTA producerea de bunuri materiale și spirituale subsumate voinței, plus crearea de **VALORI SOCIALE**

Aceste activități = **manifestările unității sociale 4 tipuri:**

Economice - satisfacerea esențialului

Spirituale – RELIGIOASE, ARTISTICE ȘI ȘTIINȚIFICE corespunzând **valorilor umane**

fundamentale: DIVINITATEA, FRUMOSUL ȘI ADEVĂRUL

moral-juridice – instituționalizarea și reglarea economicului și al spiritualului

politice – impunerea și edictarea instituționalizărilor

moral-juridice și politice: regulative, **FUNCTIONALE**

spirituale și economice: constructive, **SUBSTANTIALE**

FUNCTIE + SUBSTANTA = STRUCTURA unităților sociale

Deosebirea celor 4 = abstractizare

Sfârșit legate, la un loc =

valorile obiective actualizate ale voinței sociale.

Analiza condițiilor de viață -> diversitatea vieții sociale

Unități încadrate în **factori** ce formează o **condiționare multiplă** a manifestărilor

Sociologia = integrarea **unităților sociale** în **CADRE**

NATURALE: natura – cadru cosmic

Spre a-și satisface nevoile diferite, prin manifestările sociale, unitatea socială se folosește de realitatea înconjurătoare, de natura moartă și vie, sol, subsol, ape, atmosferă, climă, floră, faună, ceea ce am numit cadrul cosmic al vieții sociale.

Viața – cadrul biologic

Suportul întregii vieți sociale îl alcătuiește, însă, viața fizică a oamenilor — factorii biologici, rasiali, eugenici, demografici (natalitate, nupțialitate, mortalitate, migrație).

SOCIALE :timpul – cadrul istoric

În sfârșit, viața prezentă a unei unități sociale este debitoare într-o largă măsură trecutului ei, care formează cadrul istoric al vieții sociale. Generațiile anterioare ale unei unități sociale au cucerit și adaptat cadrul ei cosmic, au transmis însușirile lor fizice și psihice pe cale ereditară și de tradiție și i-au lăsat moștenire cultura spirituală și economică, o legislație și o ordine politică.

Conștiința – cadrul psihic

Ea este determinată prin calitățile psihice colective, prin influența reciprocă a elementelor individuale și sociale și prin factorii de natură spirituală, cum sunt conformismul și inovația, obiceiul și moda.

Ori de câte ori o unitate socială își satisface trebuințele prin manifestări economice, spirituale, moralo-juridice și politice, materia primă îi este oferită, întotdeauna, de aceste cadre ale vieții sociale, de cadrul cosmic, biologic, psihic și istoric.

Invenții – cadru cosmic

Om nou – cadru biologic + psihic

Idee noi – cadru istoric

Cadrele doar CONDITONEAZA unitățile sociale -> aceleași cadre – manifestări diferite și invers

Pentru această afirmare găsim destule dovezi în realitatea socială românească. Iată cazul coloniștilor Macedoneni din Cadrilater, care acolo, în mijlocul Țătarilor și Turcilor agricultori, perseverează în general, în păstoritul și comerțul cu care sunt deprinși. Sau cazul coloniștilor Moți din împrejurimile Timișoarei, care, deși au fost așezați pe șesul cel mai mănăs al țării, trăiesc mai departe o viață săracă de munteni, și nu se rabdă să părăsească viața lor de negustori ambulanti, la care totuși lipsa de pământuri arabile nu-i mai constrânge.

????????????????????

Constatăm, deci, o oarecare independență a unității sociale față de cadre.

FRAZA PRIN CARE SE SINTETIZEAZA TOT CE S-A VORBIT PANA ACUM !!!!!!!!!!!!!

voința socială.
Unitatea socială nu este decât *voința socială actualizată, în manifestări sociale, prin utilizarea cadrelor.*
Prin urmare, cadrul social este factorul realizator al unității sociale este

Cadrele disun de **POTENTIALITATE**, dar **vointa sociala** le transforman in **manifestari**

VOINTA SOCIALA ca **ESENTA A REALITATII SOCIALE** deoarece este **actiunea** realizatoare a **unitatii sociale**.

LIBERTATEA manifestarilor prin **vointa** este **INGRADITA (DEPENDENTA)** de cadre

FORMULA CAUZALITATII SOCIALE : (MANIFESTARI = VOINTA SOCIALA + CADRE)

Cazul taranilor in reforma agrara : cadru cosmic existent, lipsa vointa -> lipsa manifestare economica dezirabila (rentabilitate)

DETERMINISMUL SOCIAL : interior : calitatea VOINTEI SOCIALE

: exterior : CADRE (rezistente ale realitatii inconjuratoare)

determinismul interior și exterior, produc activitatea creatoare de valori sociale, numite manifestări economice, spirituale, moral-juridice și politice ale unităților sociale.

Vointa determinata de **CONSTIINTA** (scopuri & mijloace)

Motivatia = proces complex de natura **afectiva & intelectuala**

CONSTIINTA DE SINE face din om o **fiinta voluntara**

Dar conștiința de sine nu este nici ea un fapt simplu. Ea este un centru volitiv însoțit de trei *afecte fundamentale*, pe care le găsim în motivarea voinței. Și anume, conștiința de sine este însoțită de *iubirea de sine*, se proiectează în afară prin *simpatie* și se manifestă față de grandiosul necunoscut și misterios ce ne înconjoară, prin *religiozitate*.

Iubirea de sine = simpatie -> egoism = altruism în motivarea voinței

În afară de motivarea afectivă, voința are cu necesitate și o structură rațională, o motivare intelectuală, tot atât de inițială. Căci voința, trăind într-o lume de valori, urmărește scopuri și cămărește mijloace și, prin aceasta, trebuie să opteze, adică să cumpănească și să aleagă rațional una singură din posibilitățile multiple care îi stau la îndemână.

SIMPATIE – proiectare a eului și producție în lumea de afară – surprinderea identității cu alți oameni -> **CONȘTIINȚA DE GRUP**

Scopurile și mijloacele sunt sociale (sau aparțin celorlalte manifestări) ->

OMUL ESTE SOCIAL A PRIORI, înainte de experiență, datorită:

SIMPATIEI -> proiectie și identificare cu semenii, formarea unei conștiințe de grup

TELEOLOGIA VOINȚEI -> scopurile și mijloacele aparțin uneia dintre manifestări, toate fiind sociale

“dacă individul trăiește în societate, tot atât de adevărat este că societatea trăiește în individ”

Individualul și socialul se CONTOPESC în adâncul **conștiinței de sine**

Omul înzestrat cu conștiința și voința -> cu necesitate trăiește în societate

acestea sunt: sociologia geografică, biologică, istorică, psihologică, economică, spirituală, juridică, politică, voluntaristă. În realitate, părțile totului social se dezvoltă în același timp, nu succesiv, având între ele raporturi de interdependență, nu de subordonare, raport exprimat în sistemul nostru prin legea sociologică a paralelismului social.

PARALELISM SOCIAL ÎNĂUNTRUL :

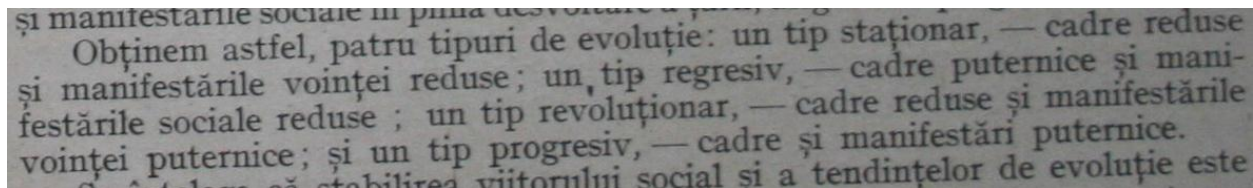
I. Manifestarilor -> integrarea reformelor in toate cadrele – armonizarea activitatii cu conditiile de viata

II. Cadre: arata complexitatea lor, si corelatia unde este cazul

III. Cadre si vointa -> PREVIZIUNEA SOCIOLOGICA – o perspectiva sociologica

Vointa & cele 4 cadre -> 4 tendinte generale de evolutie

- I. Cadre reduse & manifestari ale vointei slabe -> slaba evolutie, unitate de tip stationar. Ex. Satele sarace in care satenii nu muncesc**
- II. Cadre reduse & manifestari puternice -> transformari repezi, revolutionare + accentuare manifestarilor. Ex. : olanda**
- III. Cadre cu virtualitati mari & manifestari reduse ale vointei -> regres. Ex. Iasi, Botosani, trecut de un punct culminant**
- IV. Virtualitati mari & manifestari dezvoltate ale vointei -> progres vadit ptin perfectionare ex. ROMANIA....HAHAHA**

& MAI MULTE COMBINATII IN FUNCTIE DE CELE 8 ELEMENTE

SOCIOLOGIA ia sfarsit, incepe ETICA SI POLITICA daca vrem sa punem PROBLEMA REALITATII SOCIALE

ETICA – SCOPUL SUPREM, IDEALUL

POLITICA – MIJLOCUL DE REALIZARE AL IDEALULUI

SOCIOLOGIA, ETICA SI POLITICA unite prin TELEOLOGIA VOINTEI, care uneste si PREZENTUL SI VIITORUL

PROBLEMA IDEALULUI SOCIAL -> ierarhizare a valorilor -> IDEALUL ETIC (valoarea suprema)

Idealul distorsionat prin facerea lui de neatins, inoperant (o himera) sau prin a justifica prezentul. Kant & utilitarismul

IDEALUL MORAL trebuie sa ia fiinta IN si PRIN REALITATEA SOCIALA -> FAPT & MISIUNE

PERSONALITATEA : MAXIMIZAREA CONSTIINTEI DE SINE (CU CELE 3 AFECTE) SI A VOINTEI (SCOPURI LIMPEZI) -> CREATIE DE VALORI, CULTURA, deosebire fata de animale

lui existențiale: *personalitate*.
Idealul etic este, deci, personalitatea creatoare de valori culturale care ni se înfățișează ca unitate armonică a iubirii de sine, a simpatiei și a religiozității, cu o voință cât mai lungă, capabilă adică să aleagă scopurile cele mai înalte și să mănuiască mijloacele cele mai potrivite pentru realizarea lor. Față de

Personalitatea uneste realitatea individuala si sociala, astfel creaza armonie in grup

culturale, disolvându-se definitiv orice antinomie.
Teoria personalității sociale astfel înțeleasă denunță ca neîntemeiată o seamă din antinomiile devenite clasice în istoria sistemelor de morală. Am amintit falsa antinomie dintre egoism și altruism. Egoismul nu e decât o formă degenerată a iubirii de sine. În chip normal însă, cu cât iubirea de sine este mai adâncă, cu atât mai puternică este simpatia și deci capacitatea omului de a săvârși binele pentru alții. Tot atât de falsă este antinomia dintre individualism și colectivism. Nici individul nici societatea nu reprezintă aparte o valoare supremă și nici nu se exclud cu necesitate unul pe celălalt. Cum am văzut, idealul etic, personalitatea, îmbină amândoi termenii într-o unitate de ordin superior. Se înlătură de asemenea antinomia dintre realism și idealism, pentru că personalitatea ca ideal este însăși chintesența realității, forma ei maximală. Idealul nu mai reprezintă o lume cu totul străină față de realitate, ci este punctul final pe care realitatea trebuie să-l atingă în desfășurarea ei, pentru că îl cuprinde în înseși posibilitățile ei constitutive. Realitatea cuprinde în chip virtual idealul, iar idealul reprezintă esența realității și, am putea spune, adevărata realitate, întru cât numai prin el omul se realizează pe deplin.

POLITICA

cu sistemul scopurilor, am văzut că politica se ocupă cu sistemul mijloacelor pentru realizarea valorilor și normelor sociale și etice ale realității sociale viitoare. Una fixează ținta ultimă a tuturor

POLITICA se supune DREPTATII între SCOPURI si MIJLOACE individuale, sociale, etc.

SE MILITEAZA PT O INTERVENTIE MINIMALA A STATULUI IN PARAGRAFUL ASTA ????

nitare. Drepte sunt acțiunile care nu ating nici ființa indivizilor, nici a unităților sociale și nici a unităților naționale, ori a unității supreme, umanitatea, pentru că numai așa mijloacele politice pot duce la înfăptuirea de personalități individuale și colective, armonii superioare care respectă toate formele creatoare ale existenței omenești.

Sistemul nostru de etică și politică duce în ordine practică la o *morală și o politică a creației de valori culturale*. Toate acțiunile omenești trebuie să ducă la formarea de personalități creatoare. Intemeiem astfel o pedagogie națio-

CIRCUITUL SOCIAL – IDEAL REALITATE – TRECUT PREZENT VIITOR – LEGE

Prin sistemul nostru de sociologie, etică și politică se înlătură opoziția care se susține obișnuit și domină gândirea contemporană, între cunoaștere și acțiune, intelectualism și activism (înțeles ca antiintelectualism), raționalism și fenomenologism.

ACTIUNEA CA NECESITATE : “AGO, ERGO SUM”

SISTEM DE SOCIOLOGIE, ETICA SI POLITICA

REALISM SOCIAL CRITIC – POZITIA SINTETICA A SISTEMULUI DE GANDIRE

IDEALISM SOCIAL CRITIC – CUNOASTERE , IDEAL SI ACTIUNE

STIINTA DEVINE CONSTIINTA